

BLUBERET

No. 8 AUGUST 1980 – DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

Normedcoy ble Swedmedcoy

Det var historisk sus over svenskene overtakelse av felthospitalet vårt i Naqoura, såvel som resten av den velstelte campen. Vår medarbeier kommer i dette nummer av Blue Beret med noen personlige inntrykk av höytiden som fant sted i general Erskines närvär den 21. august. Sjeldent er det å se norske og svenska avdelinger oppstilt over for hverandre begge med splitflagget, men det skjedde der. Og med imponerende presisjon fra begge parter ble Normedcoy forvandlet til Swedmedcoy.

Det var også en gripende höytid da general Erskine la ned en stor krans ved minnestenen over de norske som omkom under helikopterulykken ifjor. Verd å merke seg er generalens ord til de avtroppende nordmennene: I Will not say goodbye to you, but au revoir!

SE SIDE 2

Det var fart og presisjon over svenskene når de overtok feltsykehuset vårt i Naqoura, og selv om det var sorgelig å forlate leiren, så ble det antydet at kanskje nye koster feier best.

Vår nyeste OP "Veivals Camp" er noe for seg sjøl

Unifils merkeligste OP finner vi sannsynligvis på veien til Blatt Innen Norbatt AO. Den har betegnelsen 5-9 Bravo, men blant gutta selv heter den bare «Veivals camp».

Betegnelsen er forsåvidt meget beskrivende. Posten består av en gammel gulmalt veivals som i lang tid har stått der opprø i skråningen. Over den er det strukket kamuflasjenett. Under nettet finner vi endel lette våpen og et telt, samt en primus med kaffekjel på.

Vaktpostene skifter om å sitte i veivalsene sete og observere, og alle observasjoner er rettet mot den nære og nedenforliggende Hadda adstillingen med betegnelsen H-7, den sist opprettede, og meget omtalte.

Da Blue Beret besøkte 5-9 Bravo var veivalsfestningen besatt av soldatene Jostein Hiller fra Gravik og Tommy Haslestad fra Holmestrand. Karene som egentlig tilhører Kp A, men som ble gitt til Kp C, trivdes bra på veivalsen.

Jostein Hiller og Tommy Haslestad trivdes bra i «Veivals Camp» og lot til å kunne tilpasse seg det meste.

Forholdene til karene i H-7 var ikke så verst. Det hendte at det kom raslende en PPK oppetter bakken med ombord-værende som ropte «don't shoot». Besøket gjalt som regel om våre karer hadde noe lesestoff å låne ut, gjerne i form av littleste billedmagasiner.

Hittil har våre karer ikke vært i stand til å hjelpe på området:

— Vi er få, og det blir mye vakttjeneste på oss, medglir våre to på veivalsen. Men ingen av dem hadde planer om å klage, og synes vår nye OP er all right.

BLUE BERET MED ALLSIDIG AUGUSTNUNNER!

I dette nummeret av Blue Beret har vi tatt for oss bl.a. svenskene overtakelse av feltsykehuset i Naqoura, vi har sportssider, beretningen om vår nye «Veivals Camp», glimt fra velferssarbeidet og om Norbatt Ops, om PI-troppens mange gjøremål, såvel som leirmesterens og tannlegens, og om transporten som kjører en strekning tilsvarende tur-retur månen, og dertil litt om kjøkkentjenestens mysterier. Vi ønsker leserne lykke til!

BLUE BERET

Pressekontoret har fremdeles igjen endel eksemplarer av Blue Beret for april, mai, juni og juli i år.

Hvis du ønsker å ha en komplett samling BB, eller hvis du vil sende flere aviser hjem, så er du hjertelig velkommen til å stikke innom oss når du er i Ebel - es - Saqj,

Eller send oss et signal hvis du ikke tilhører NORBATT, så skal vi sende deg avisene i posten.

Presseoffiserene

IKKE ADJÖ, MEN PÅ GJENSYN!

Furvandlingen av Normedcoy til Swedmedcoy, som fant sted i Naqoura den 21. august klokken 1300, var det et vist historisk sus over. Svenskenes overtagelse ble markert ved at 20 soldater fra avtroppende og påtroppende land stilte opp overfor hverandre på plassen innenfor vakta i leiren. Det svenske og norske splitflagget ble båret foran troppene. Det var överstelöjtnant Jan Lundgren fra Sollefteå som fört kommandoen på svensk side, mens avtroppende Normedcoy-sjef oberstlöjtnant Kjell Borge på norsk side sørget for presisjonen.

Og presisjon var det på begge sider, så imponerende at alle de fremmøtte tilskuerte og innbude til höytideligheten snakket om det lenge etterpå.

Sá talte general Erskine til styrkene. Han takket först nordmennene för imponerende innsats gjennom to og et halvt år. — Jeg hadde gleden av å ta imot nordmennene da de förste gang kom till flyplassen i Beirut, sa han videre, og det har tatt oss vel to år å göra UNIFIL til hva det er i dag. En av Unifils mest vellykkade operasjoner er den kontakten vi har fått med sivilbefolkingen gjennom Medcoy. Jeg vil derfor ikke si adjö til dere nordmenn, men på gjensyn.

PLIKT

— Dere kom hit for å gjøre deres plikt. Det som er gjennomfört her er gjort på en profesjonell måte. Jeg takker dere for at dere kom, og ønsker dere alle en god tur hjem til familie og venner. Og jeg håper de erfaringer dere har høstet her, vil komme dere til nytte.

Generalen ønsket så svenskene hjertelig velkommen.

— Det er ikke första gang Sverige er med på FN-oppdrag, og det er ikke första gang dere er her. Derfor sier jeg: Dere är välkomna tillbake till Unifil igjen. Jeg håper och tror dere vil fölge i fotefarene på dem som närlater oss.

Etter talen og avdelingenes avmarsjering, la general Erskine ned en stor krans ved minnestenen over de fire nordmenn som omkom ved den tragiske helikopterulykken i forrige Unifil-periode.

HYGGEGLIG SAMLING

Derpå var det hyggelig samling i messa og utendørs, med servering av forfriskninger til de mange innbudte.

Dagligliv i Normedcoy. Sivile venter på tur for å slippe inn til gratisbehandling hos legene.

Mange har lurt på denne stubbens som står like innenfor vakten i Naqoura. Men nå er det klart: Hver av de norrøne sjefene i Normedcoy har her fått et varig minnesmerke!

Normedcoy med hospitalet sett fra helikopter. Nå er hele grua overtatt av svenskene som vi ønsker lykke til!

lommelykt når noen kom forbi og hvilket:

Se nöye på dette flagget. Det blir kanskje lenge til dere får se det igjen akkurat her.

Kanskje er det dystre spådommer. Noen slo fast at nye koster feier best, og våre sve-

ske söstre og brödre har mer enn en gang vist at de kan mestre selv de vanskeligste oppdrag. På den bakgrunn er Medcoy i de beste hender, og vi ønsker også svenskene velkommen og håper på fortsatt prima samarbeide med Medcoy i tiden som kommer.

MAINTCOYS STÖRSTE PROBLEM VAR MYE BYRAKRATI OG FÅ RESERVEDELER

Karene her i Normaintcoy har en hög moral. Det er en kjempefin flokk, og jeg er meget fornøydd med dem, uttalte sjefen der, oberstløytnant Per Lunde-Svendsen til Blue Beret under et besøk der nylig.

— Jeg har faktisk ingen problemer med karene. Det er jo rent utrolig. Tilsammen er vi 126 kvinner og menn her i avdelingen, av disse er 38 offiserer, 92 er korporaler og mindre. Stort sett er det spesialister en møter her, og teknisk befal.

— Og nå har dere Midt-Ostens største og mest moderne verksted her i Tibnine?

— Det skulle ikke forbause meg! sier sjefen og begynner å regne etter.

— Vi er delt inn i seksjoner, ser du, og la meg nå se, vi har spesialverstedet, replagtroppen, sambandsverstedet, lagertroppen, — ja vi har forresten tre mobile replag, det er den såkalte bergingsseksjonen, og så har vi oppsetnings- og admistroppen, — det er såmen ikke småttierer å holde rede på...

Bergingsseksjonen har utført 240 bergingsoppdrag i perioden, men så har vi jo hatt en del beklagelige trafikkulykker. Vi har faktisk sendt ut 281 såkalte «damage reports» etter trafikkulykker her, og det må vel sies av mye av belastningen skyldes nettopp trafikkulykker. Men vi har da andre ting å vaere stolt av, som f.eks. lagertroppens nybygg, der vel 9000 forskjellige bildeler er lagret, noe som gir oss en meget stor kapasitet i tiden fremover. Og det trengs, for veiene her i Syd-Libanon er jo en gruelig belastning på materiellet.

SERVICE

— Og dere betrakter dere som et serviceorgan?

— Absolutt. Et serviceorgan som skal betjene 6000 mann innen UNIFIL. Litt om travlheten forteller vel det faktum at vi i perioden har levert ut 2900 deler fra lageret. Det er hyggelig å kunne konstatere at deleforsyningen nå er tilfredstilende og at vi ikke lengre har noen deleproblemer i dag. A skaffe deler var tidligere virkelig et stort problem, som krevde utrolig mye improvisasjon og oppfinnsomhet. Lösningen for oss var at vi fikk overført en masse deler fra Ismailia da FN-misjonen der var avsluttet. Vi mottok faktisk 25 lastebil-

lass med alt vi kunne ønske oss av smådeler, motorer, gearkasser, akslinger og mye mer. Det var for oss et virkelig varp. Katalogiseringen av alle disse delene har krevet, og krever, en kjempeinnsats.

Selv vraking av ødelagte biler går nå raskere, men det er fremdeles ønskelig med en smidigere ordning her. Før tok denslags operasjoner opp til 6 måneder. Nå er vi ihvertfall nede i to. Det er jo en fremgang. Men forslag om vraking må helt til New York for behandling, og slikt tar tid. I mens står skrapet der og tar opp plass. Underet har imidlertid skjedd at vi nå før første gang er blitt kvitt bilvrak. Det har ikke hendt før i UNIFILs historie. Bilvrakene blir skåret i tre og budt ut for salg til skraphandlere. En fikk tilslaget mot at han tok med seg hele vrakhaugen innen kort frist. Vi så at det var u gjennomførbart, og hjalp ham med å få skrapet ut av området. Derved fikk vi frigjort hardt tiltrengt plass. Her gjorde bergingsseksjonen en fin innsats.

Ett er sikkert. Vi har ingen fritidsproblemer her i Normaintcoy i Tibnine; bare i tiden fra sist i mars til midt i juli hadde vi reparert alt 207 kjøretøy og 115 aggregater, og det synes jeg virkelig gutta skal ha ros for, sier oberstløytnant Per Lunde-Svendsen.

Sjefen i Normaintcoy, oberstløytnant Lunde-Svendsen er stolt av den innsatsen hans karer i Tibnine utfører.

Bilvrak er det nok av i Tibnine, men nå har man vart sa heldig a fakvittet seg med en enorm haug av dem, noe som hjalp betraktelig pa plassmangelen der.

Gode kokker gjør god jobb, men

MANGE OG MERKELIGE PROBLEMER GJØR KJØKKENTJENESTEN VANSKELIG

Mange og merkelige problemer gjør kjøkkentjenesten vanskelig

— Hvis jeg hadde kunnet førande noe i NORBATT, ville jeg tatt alle matforsyninger fra Norge gjennom Haerens Proviantmagasin.

Avtroppende messeoffiser i Stabskompani/Bataljonsstab i Ebel – es – Saqi er ikke snau i sine uttalelser. Etter å ha stridd med kjøkkentjenesten for 300 mann — nesten halve FN-bataljonen — i seks måneder, vet löytnant Arne Syversen hvor skoen trykker.

— Maten dere får her nede er fullgod, ernaeringsrik kost. Vi trenger ikke tilskudd på vitaminer, i hvertfall ikke slik maten fordeles ut til kompaniene fra Saqi. Men, som fra alle militære kjøkken, kan den bli noe ensformig.

Et av Syversens og proviantforvalter Johan Rostrops problemer er at begrepet «kostøre» åpenbart er ukjent for Frenchlog, som skaffer UNIFIL all mat.

Hjemme i Norge er det satt av en viss sum pr. dag pr. soldat. Franskmennene opererer med et system der man setter opp porsjoner av et nærmere angitt antall gram. Etter det Franske systemet får vi f. eks., 340 gram fisk eller kjøtt med bein pr. mann, eller 255 gram kjøtt uten bein.

RISENGRYNSGRÖT

I praksis står kjøkkenet da overfor følgende problem: etter porsjonsystemet er 50 kyllinger nok til middag for 250 mann.

I det norske systemet ville Syversen kunne ha kjøpt en halv kylling pr. mann og sprøstekt den. La oss si at den ville koste femten kroner, mens kostoret pr. dag var ti kroner. Merutgiften på fem kroner kunne vi spart inn igjen, ved f.eks. å servere pannekaker neste dag, som bare koster fem kroner. Kjøkkenet ville stått mye friere. Men med en porsjonsgrense på 255 gram pr. mann blir det ganske enkelt ikke nok sprøstekt kylling til alle. Derfor blir Syversen og Kokkene nødt til å lage gryteretter og «Jalla – kråke» som er NORBATTs betegnelse på kylling – frikasse.

Problemene slutter ikke der. Risengrynsgrauten på fördager er et «trick». Syversen bruker for å lure mer kjøtt pålegg ut av franskmenne. Når

De får lange dager og harde vakter, karene på kjøkkenet i Ebel – es – Saqi. Fra venstre: Levi Hykkelsrud, Alta; Knut Sørensen, Jessheim; messeoffiser/løytnant Arne Syversen fra Oslo og Håkon Skulstad, Geilo. De fleste kokkene i NIRBATT var også

proviantforvalteren rekviserer mat for en uke, bestiller han bare seks middager. Den sjueende middagen «bytter» han i kjøtt pålegg for resten av uka. Derfor blir det altså graut til lunsj og brødskiver til aftens på lør-dager.

— Det er ellers behov for middagshermetikk til de ytterste utpostene. Idag får de fleste containermat fra kjøkkenet i Kp A og Kp B. Det kan bli ensformig over seks måneder. Men dessverre finnes ikke middagshermetikk i Frenchlogs varespektør, og vi får ikke lov å bestille fra Norge, sier Syversen. Han har forøvrig registrert at vi i varmen her nede spiser mindre enn i Norge

FOR MANGE VAKTER

— Jeg vil gjerne fremheve at kokkene i NORBATT gjør en god jobb. Det er noe helt annet å koke her nede i seks måneder enn å koke 10 dager på feltøvelse. Og de går opp i jobben; men jeg synes det er rart at når alle er enige om at maten er velferd Nummer En i forsvarset, så setter de likevel periodevis kokkegiengen til like harde og mange streifvakter som vaktalet har.

Dårlig kjøle — og frysekapsel-sett fører også til mye svinn. Alt som ikke blir spist etter et måltid, blir kastet tvert på grunn av fluer og dårlig kjølemuligheter.

— Det store ønsket for NORBATT V var et nytt kjøkken. Det har ligget nedpakket på Steinmyra i sommer, det skulle vært påbegynt 1. mai. Først når dette er reist, blir det mulig å drive et kjøkken med den hygien-

ken hvor en blant annet finner palestinianer viper i proviant-lager og eggkartonger, sier Syversen, som nå reiser hjem for å ta Statens skole i kostholdsøkonomi — for Forsvarets regning. I det sivile er han nemlig ass. Kjøkkensjef ved Krigsskolen.

«Kjøkkenpatruljen» i Kp B i Rachaya – el – Foukhar lager også 22–26 containere – middager hver dag. For nordmennene ville det nok vært mer fristende i det lange løp å delvis bruke middagsmat på boks. Detskaper større variasjon i lengden enn containermaten innbyr til. Fra venstre: Proviantkjører Lars Mellembakken, Herres; og kokkene geir Haugen, Voss; og Tom Helgesen, Notodden.

"FRITID? HVA ER DET?"

— Jöss, i Pi-troppen jobber jo både befal og menige som om det skulle gjelde livet. «Kommentaren kom forleden fra en soldat fra en annen troppe som ble avgitt for å hjelpe Pi-troppen med å bygge den nye lagstasjonen ved 4-2B i Saqi-krysset. Av ren höflichkeit skal vi ikke si hvilken troppe den forbausede soldaten tilhørte, men han hadde gjort en riktig observasjon: Pi-troppen er arbeidsnarkoman.

Pi-troppen, forkortelse for plonertroppen, består av 6 befal og 32 korporaler og menige. Den er forlagt for seg selv på en höyde som kalles både Pi-høyden og Pi-festningen. Onde tunger hevler leiren er lagt der fordi ekkoet fra minedemoleiringen går seks ganger rundt i fjellsida før den endelig dør ut. Og kraftige smell er noe plomrene setter pris på, påstas det.

Blue Beret sendte sin spesialreporter, fennrik og ass. paymaster Jon Asen til Pi-høyden for å intervju troppsjefen, löytant Victor Aspelund:

— Det meste vi driver med, er maskinarbeid og bygging av forskjellige ting. Sier troppsjefen, Löytant Victor Aspelund. Vi støper fundamenter og murer, bygger prefab'er og OP'er. Vi er bl.a. nettopp ferdige med støping av fundamentene til den nye, store antennen til sambandstroppen. Nå skal vi gå løs på vår egen messe her i leiren, vi er vel den siste troppslirenen som fremdeles spiser i telt.

— Store oppdrag på gang?

— Vel, det planlegges versted, samt nytt kjøkken og kjølebygg, alt i umiddelbar nærhet av Ebel es Saqi, vi har såvidt fått begynt på det. Ellers skal vi til med en interessant OP på 4-14A, som bl.a. skal ha 5 m höye betongsøyler. Den blir litt artig. Farlige oppdrag? Nei, det tar vi ikke. Ingenting er farlig her, sålenge sikkerhetsregler og prosedyrer følges. Både når det gjelder demoleringer og sprengninger, har vi fagfolk, som er rutinerte i omgang med sprengstoff.

FRITID

— Hva gjør troppen i fritiden?

— Fritid? Finnes ikke her. (Samtykkende mumling fra de menige). Av velferdstilbuds dagene vi har litt god tid, har vi et videosett, et bordtennisbord, og av og til en 16 mm på lån. Det er stort sett alt, men troppen

Sersjant Jacobsen og hans menn i full sving med minedektoeren. PI-troppens karer er sannelig vant til litt av hvert!

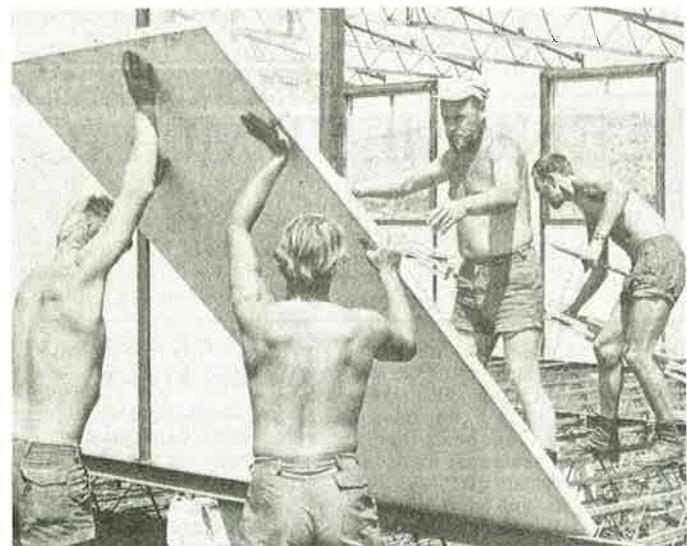
driver også en del fysisk trening som kan komme vel med.

— Har troppen din utfört noen spesielle oppdrag du synes bør nevnes?

(Her blir troppsjefen kleddig beskjeden, men troppen kan opplyse at sjefen har diplom fra KpB fra den gangen han skulle «ta» en clusterbombe i Rachaya, og i tillegg sendte det nye skildrerhuset deres i lufta. Det var populaert).

— Takk for at dere mineklarte det siste stykket for oss, ble Blue Beret møtt med da vi møyssommelig hadde tatt oss ned det som skal bli ny PPKvel mellom 5-17B og 5-8. Det viste seg heldigvis å være en feip. Sjt. Gunnar Jacobsen og gjengen hans er ikke de som lar folk renne fritt i uklarerte områder. Veiklarering er ikke lengre daglig rutine i NORBATT. De første kontingentene ble hver meter utsatt vel prodret hver morgen. Nå dreler de seg om veier som har stått ubruk i lengre tid, og utføres med metallsökere. Likevel er det et tidkrevende arbeid. Jacobsen regner med å bruke ca to uker på veistubben, med 2-5 mann.

Man opererer med to typer amerikanske sökere av merket POLAN, begge metalliske sökere. Det vil si at de virker OK så lenge minene det sökes etter inneholder metall.

Pi-troppen er kanskje NORBATT's mest allsidige avdeling og her er karene derfra i full sving med å reise en prefab-hytte.

— Storslegga er det viktigste redskapet vi har til disse husene, sier fennrik Svein Gjervan idet han deler til en prefab under bygging ved 4-2B. XX.

— De er så skeive at de bokstavelig talt må slås på plass. Her skal det bli nylagsleir for et lag i Mektroppen, men vi mangler som vanlig noen deler, så den blir ikke ferdig denne uka

akkurat, får han fram mellom slekkeslagene.

— Vi har satt opp ca 6 små og store prefab'er i alt denne kontingensten. I alt har NORBATT nå 15 store og ca. 9 små prefab'er, alle satt opp under ledelse av pi-troppen. Med 4-5 mann og god innsats bruker vi vel ca. 4-5 dager på en liten, og en ukes tid på en stor, så det er litt arbeid med dem.

FN — gutta leser til fly- og kystskippersertifikat

Naermere 200 NORBATT-soldater arbeider med brevkurs på frittiden. Sett på bakgrunn av den harde vaktbelastningen og den uregelmessige tjenesten må jeg si at det er et bra antall, sier velferdsoffiseren i NORBATT, kaptein Halvor Kausland.

Det er et bredt spekter av kurs karene tar. Noen arbeider med teorikurs for fly. En har gjennomført hele handelsskoleperioden. Noen har gått lös på kurs til kystskipspereksemten. Ikke dårlig, medgir Kausland, selv om han ikke har noen oversikt over hvor mange som fullfører.

Velferden i FN-styrken arbeider i det stille. Det mest populære er utvilsomt film video-tjenesten, bibliotektjenesten — og selvsagt permisjons- og rekreasjonsturen. I UNIFIL-sammenheng står nordmennene nok i saerklassen hva lønna angår, vi tjener bedre enn de fleste andre FN-soldater, og en god del av pengene går med til permisjonsreiser. Mange benytter anledningen mens de er her nede til å se seg om i land de kanskje ellers aldri ville få se. En fornuftig investering, sier Kausland.

STOR PENGESEKK

— Velferden er ellers med på å finansiere Saqi-medaljene. Og

vi leier videofilmene, som jeg har inntrykk av er meget populære. Beklageligvis er en god del av utstyret allerede temmelig nedslitt. Belastningen blir langt større her enn hjemme. Temperatur, støv og forflytning gjør sitt. Vi har både filmapparater og TV-apparater som kasseres etter kort tids bruk.

— Radio NORBATT er også velferdens sak. Den er meget populær. Den nye senderen dekker hele AO og helt ned til Tibrine. I UNIFIL-sammenheng er Radio NORBATT ganske enestående.

Rekreasjonsturen?

— Vi har en finger med i 1-offs badetur til Tiberias, for ikke å snakke om weekendturene til Netanya, som pleier å vaere fullpakket. Dessverre har de vaert innstilt i den senere tid p.g.a. beredskapshensyn.

— Feltpresten gjør en fin innsats med bibelturene sine. Velferdssak er det også at vi har fornøyet møbler i fridtsrommene, etter prioritering av tilittsmennene. Det vi ikke har hatt noe av, er større underholdningskvelder med kjente artister. Slikter er imidlertid vanskelig og kostbart å få til.

NORBATTs velferdsoffiser, kaptein Halvard Kausland og velferdsassistent Erling Iversland (prøvekjører) byttet fra et rovertokt til restene av NORMEDCOY: orgel, gitærer, instrumenter forvrig og forsterkere fra det nedlagte sanitetskompaniet er gitt en kjaerkommen tilværelse til velferdstilbuddet hos NORBATT — gutta ved foten av Hermon-fjellene.

Imidlertid har Velferdsinspektøren for Haeren alltid vært velvilligheten selv, og meget imøtekommende for våre ønsker, sier Kausland, som var velferdsoffiser i Tibrine i forløge kontingen, og er kjent musiker og komponist hjemme. Nå skal han hjem til sin kon-

sulentjobb hos fylkeskultursjefen i Vestfold. Han er dessuten skipper på en av Sjøhjemmevernets båter.

— Jeg må jo medgi at jeg selv aldri har fritidsproblemer, sier Kausland. Det er jo forståelig med hans allsidighet.

Viktig å lese for alle som skal hjem i september

SEND MEST MULIG REISEGODS I POSTEN

Send mest mulig av reisegods-sett ditt i posten! Dette er det gode råd sjefen for transportkontoret i FO, oblt Bjarne Aune, gir alle i NORBATT V som skal hjem for godt i hovedrotasjonen.

— Det er begrenset hvor mye reisegods vi kan ta med. Store kolli kan bli stående igjen, og så må du reise til Gardermoen og hente det senere. Med posten får du det rett til hjemstedet ditt, sier oblt Aune som har stått for rotasjoner helt siden NORBATT kom til Libanon våren 78.

HVA MED TOLLEN?

Det er mulig du slipper billigere hvis du sender det du har kjøpt her nede hjem i posten.

Eksempel fra NORBATT V i høst:

En FN-soldat kjøpte den populære svarte Hitachien. Han sendte en höytaler hjem i posten, og betalte 30 kroner i toll.

Den andre tok han med seg hjem — og betalte 105 kroner!

Det tollerne avkrevrer deg er som regel 20% moms av varens verdi. Men — for radioer kom

det 17 1/2 prosent kringkastingsavgift i tillegg.

En radio til \$ 400 dollar (2000 kroner) vil du med andre ord betale 750 kroner i moms og avgift for!

VAPEN OG BRENNEVIN: FYSJOM FYSJOM

Grei huskeregel for hjemreisen: nei til pennekjoler, ulovlige våpen og stor brennevinskvote!

Erfaringen viser at hovedrotasjonen blir grundig tollvisert. I NORBATT IV ble 7 tatt for å forsøke å smugle inn pennekjoler. For din egen skyld: ikke gjør det samme.

Forsök heller ikke å smugle inn våpen av andre typer du måtte ha kjøpt her nede, enten det er pistol eller kalashnikover. Skaff deg tillatelse.

Og så er det nordmanns smertensbarn i tollen — brennevinet.

Du har lov å ta med deg tollfritt hjem:

1 flaske brennevins

1 flaske vin

1 kartong sigaretter.

Du kan ta med deg inntil 5 liter brennevins (men intet vin) hvis du betaler toll.

Tollsatsene er:

Cognac 120 kr.

Whisky 100 kr.

Vodka 80 kr.

Du skal med andre ord ha med deg usedvanlig fint brennevins herfra for å få det billigere enn hjemme. Men, det er klart, liker du brennevins i 300–500 kroners klassen hjemme så er det penger å spare på å kjøpe det her.

Gardermoen tollstasjon er ekstrabemannet når vi kommer hjem — som en spesiell service for oss.

Erfaringen viser at tollerne er minst like smarte som de smarteste soldater, og de ve hvor det er mulig å gjemme ting. Som feks i kolben på AG-3. Så bruk hodet — prøv deg ikke. Da havner du bare i politiregisteret og avisene.

HVA SKJER VED DIMMISJON?

Umiddelbart etter tollvisitasjo-

nen kjøres vi til Sør — Gardermoen og innkvarteres der. Dette blir ved 21.30-tiden om kvelden.

I løpet av neste dag blir du dimittert.

BE IKKE FAMILIEN HENTE DEG ANKOMSTDAGEN.

Ingen får forlate Sør-Gardermoen før dagen etter flyet har landet. Når på dagen du blir dimmitert vet vi ikke. Det kan bli for lunsj, det kan bli etter.

Det vil bli satt opp transport til Jessheim stasjon.

BARE SA DU VET DET: DU ER UNDER MILITAER JURISDIKSJON I 24 TIMER ETTER DIMMISJON.

DET BETYR AT DU KAN REFSES FOR DET DU GJØR I DET FØRSTE DØGNET ETTER DIMMISJON. SOM FØKS, Å LAGE FYLLEBRÅK PÅ TOG OG FLY.

Så spar velkomstfeiringen til du er hjemme igjen — så slipper du 10 dager kakebu nærmere jul.

GOD TUR HJEM TIL NORGE!

"Uten oss blir det krig igjen"

— Det blir aldri rutine å vaere på OPSen. Det er enormt interessant, og meget utfordrende. Operasjonsoffiser og sjef for hele operasjonsstabben er major Jan Jansen. Han legger ikke skjul på at han storstilles i jobben, men at ansvaret er tungt:

— Her nede har vi en realistisk stridsledelse hvor beslutninger må tas og ordrer gis som kan få tragiske konsekvenser. Vi må reagere riktig.

— På øvelser hjemme blir du ikke beskutt. Her nede ligger alvoret klart i dagen hele tiden. Hjemme er det logisk lagt opp: ser du begynnelsen, ser du også enden. Her nede hjelper ikke norsk logikk, sier Jansen.

En FN-styrke har — i motsetning til en avdeling i krig — utstrakt kontakt med partene i konflikten. Jansen har ansvaret for kontakten nordover, og er da også behørig blitt stemplet som venstrevridd av «Voice of Hope».

— Kontakt med partene fører til at vi unngår konfrontasjoner som er unødvendig, fordi vi kan oppklare misforståelser og ikke lar tilspissede situasjoner få lov til å utvikle seg.

FORSKJELL

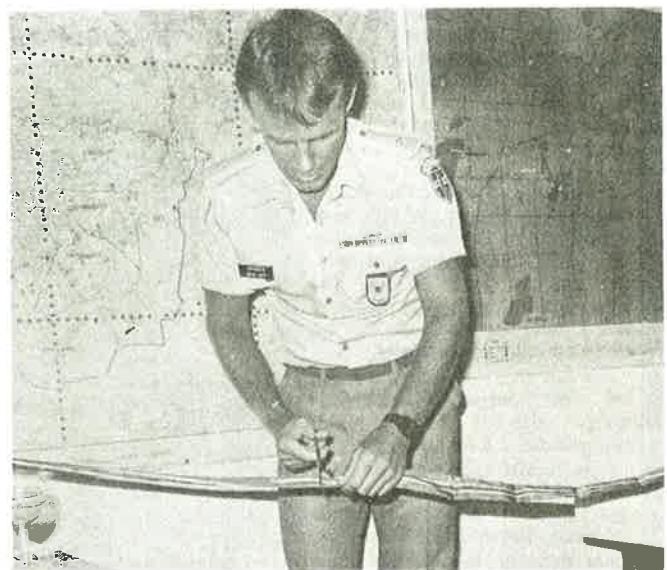
— Det er enormt viktig at en forstår forskjellen på å løse et militært oppdrag som militæravdeling, og på å vaere en militæravdeling i en fredsstyrke hvor «peace-keeping» er det sentrale.

— Vi forklarer partene hvordan vi vil reagere hvis de krysser våre grenser. Dermed har vi unngått en rekke uhedige episoder som kunne ha gått ut over både våre og partenes llv. Dette gjør vi et poeng av i våre samtaler både med partene i nord og i sør. Og vi viser i praksis at vi gjør som vi sier. Inntrykningsforsök vil bli avvist, om nødvendig med rettet ill. Dette vet partene.

— Nå har UNIFIL stått her i to og et halvt år. Har FN-styrken noen misjon her?»

— Det er helt klart, Jeg er overbevist om det. Situasjonen er så kompleks at en må ta tiden til hjelp skal en ha håp om en varig og endelig fred. Vi lager en midlertidig fred, så partene får tid til å forhandle og Libanon tid til å gjenoppbygge sitt styringsapparat og sin armé.

Hvis vi trekker oss ut, blir det

Major Jansen har mange jern i ilden. Her er han i ferd med å klappe over snoren i OPS-en etter opp-pussingen der, og alle fant det naturlig at nettopp major Jansen, S-3 foretok denne høydelige handling.

krig. Hvem skal fylle tomrommet etter oss? Ingen av partene tillater at den annen gjør det...»

SPEILBILDE

— Du har fått en uvurderlig erfaring i stridsledelse. Hva er din erfaring med norske soldater under disse forhold?

— Vi har fått bekreftet her nede at soldatene kan jobbe

maksimalt og gjøre en jobb, under forutsetning av at de blir ledet. Svikt skyldes dårlig ledelse. Soldatene blir et spennende sitt befal.

— Tjenesten her gir oss som ledere inn i trenings så nært opp til virkelig krig vi kan komme. Derfor bør flest mulig ledere gjennom dette,» sier major Jansen.

OPSen i Saqi:

NORBATT'S NERVESENTER

En hvilken som helst dag i NORBATT klokka 07.00.

Oberst Rönning og NK Lövlien kommer inn på OPSen, hilser på de sju tilstede værende offiserer og setter seg ved siden av vakthavende offiser.

Påtroppende duty officer, Løytnant Eskild Stav, veksler noen få ord med avtroppende; løytnant Gunnar Elgaen. Elgaen griper en pekestokk og går bort til en vegg med to store kart over NORBATT og UNIFIL AO. Med et kort bukk tiltrekker han seg forsamlings oppmerksombet:

«Oberst. Mine herrer. De siste 24 timer har vært et noe over normalt aktivt døgn i NORBATT AO. Allerede klokka 08.15 i går fant vi en pistol og to magasiner i en bil fra Marjayoun under rutinekontroll på 4-2Bravo. Mannen er avhørt og sluppet løs.

En time senere forsøkte tre Armed Elements å ta seg ut av reiret. Det ble skutt varselskudd, men de stanset ikke. En patrulje rykket ut fra 4-5 Delta. De tre trakk seg tilbake til Reiret før patruljen fikk kontakt.

Klokka 11 kjørte en PPK ut fra H-5 mot Ebel-es-Saqi og det ble innført rød beredskap på 4-2Bravo. Situasjonen roet seg ned etter en halvtime, og PPK'en trakk seg tilbake uten at skudd ble utvekslet.

Klokka 14.25 registrerte flere OP er artilleri-eller bombekastergranatnedslag i Marjayoun. Beskytningen kom fra Beaufort-festningen. DFF besvarte med å skyte både mot Beaufort og Hasbaya og Kaukaba. Artilleriduellen pågikk til cirka klokka 0200 i natt.

Mellom klokka 0300–0315 skjöt DFF opp fem lysgranater i området nord for Litani, vest av

Blatt. Lysgranatene lagde en gressbrann som fortsatt raser».

BRIEFING

Dette er i korte trekk innholdet i den OPS-brifing NORBATT har hver morgen.

Episodene er oppdiktet, det er forholdsvis langt mellom så «over-aktive» dager i NORBATT AO, men det gir likevel et bilde av hva OPSen gjør. Mesteparten av de episodene den registrerer er langt mer trivuelle.

Ikke et ID-kort mistes, ikke et skudd avfyres, ikke en ting skjer i NORBATT AO som ikke rapporteres til OPSen i Saqi i en eller annen form. OPSen er NORBATTs alfa og omega, hjerte og hjerne, nervesenter og kommandosentral.

Den mottar rapporter, vurderer dem, sier dem, ber om

tilleggsopplysninger og sender dem videre til andre og egne avdelinger, i form av situasjonsrapporter, shootreps og meldinger.

ENDER I FN

Et sammendrag av døgnets begivenheter skrives som «OPS-Info» og distribueres i NORBATT. Andre rapporter går til Forsvarssjefen og derfra til Utenriksdepartementet og Stortinget, UNIFIL og ambassaden i Beirut.

Til syvende og sist når meldingene du innrapporterer fra din OP til OPSen fram til FN-hovedkvarteret i New York, hvor diplomatene bruker dem som underlag for debatter i Sikkerhetsråd og Hovedforsamling. Dermed blir du også et litt hjul i det stor-politiske maskineri som arbeider med den vanskelige oppgave det er å skape fred i Midtøsten.

MARSJ-MERKE TIL DFF-TRAKASSERTE

Vi har så vidt nevnt det på sportssidene før, men det tåler å gjentas: en töff gjeng NORBATT-soldater ble i våres trakassert av DFF under marsjmerkeprøve i enklaven.

I befalsmesset i Ebel-es-Saqi i august fikk fire av de fem som deltok i den berømte episoden høytidelig tildelt sine marsjmerker av obersten. De fire var major Knut Aase, kapteinene Alf Lystad og Knut Nyhus og löytnant Victor Aspelung.

Femtemann i klubben, korporeal Iversland på Velferden, hadde allerede fått sittmarsjmerke for i år.

Kort fortalt hadde karene bare et par kilometer igjen av sin tre mil lange utmarsj fra Haddad-soldatene i H-5 stanset dem, og truet dem til å gå tilbake mot Metullah. De gikk dermed en langt lengre marsjmerkeprøve enn resten av NORBATT — og oppfylte også betingelsen om å være villig til å marsjere under trusel om beskyting.

Høy stemning da bakkroppen fra marsjmerkeprøven endelig fikk sine marsj-merker. Fra venstre: Ingoff major Knut Aase, oberst Ole Rønning, kaptein Alf Lystad, kaptein Knut Nyhus og löytnant Victor Aspelund. Aspelund fikk på samme tilstelling også 5-Kamp-merket i gull!

BN-STABEN VANT LOP/SKYTE-BM

God skyting brakte bataljonsstabens lag til topps i Bataljonsmesterskapet i lop med skyting 16. august. Dette til tross for at Stabroppen i Stabskompaniet gikk i mål på hele ni minutter raskere tid enn Bn-stabens lag.

Resultater:

	Løpstid	Poeng	Sluttid
1. Bn-staben	53,43 min.	77	112,13 min.
Lt. Johnsen	12,52 min.	77	24,22 min.
Kapt. Nytun	9,29 min.	77	20,59 min.
Oblt. Lövlien	9,51 min.	64	27,51 min.
Kapt. Toverud	10,32 min.	74	23,32 min.
Maj. Jansen	9,47 min.	91	14,17 min.
2. Pi-troppen	56,39 min.		119,39 min.
Fnr. Davies	10,00 min.	63	28,30 min.
Oksnes	12,46 min.	88	18,46 min.
Andersen	12,30 min.	69	28,00 min.
Spjelkavik	10,23 min.	80	20,23 min.
Lund	11,00 min.	74	24,00 min.
3. Str/Stkp	46,58 min.		133,58
Sæter	9,45 min.	71	33,08
Eliasson	10,37 min.	75	23,07
Fnr. Pedersen	10,08 min.	54	33,08
Akselsen	10,13 min.	72	24,13
Sunde	8,09 min.	54	31,09
4. SbTr			142,48
5. KpSt/B			148,46
6. KpSt/A			149,00
7. MekTr			163,55
8. Tr1/B			182,06

Bataljonsstaben skjöt og lop best i Norbatt

Bataljonsmesterskap i lop med skyting ble avviklet i NORBATT V den 16. august fra Steinmyra Stadion. Her gjalt det ikke bare å løpe raskt, men kanskje vel så mye å prikke inn blinker med miniaturgevær.

Vinner ble, som fremgår av re-

sultatlisten, bataljonsstaben med et meget sterkt lag som besto av lt Johnsen, kapt Nytun, obl Lövlien, kapt Toverud og maj Jansen. På de neste plassene kom PI-troppens lag, og 3. ble Stridsvogntruppen/Stabskompaniet. Bataljonssjefen sto selv for prmieutdelingen.

Resultater:

RESULTATER FRA BN - MESTERSKAPET I LÖP/M. SKYTING LÖRDAG 16/8.

	Løpstid	Poeng	Sluttid
1. Bn-staben	53,43 min.	77	112,13 min.
Lt. Johnsen	12,52 min.	77	24,22 min.
Kapt. Nytun	9,29 min.	77	20,59 min.
Oblt. Lövlien	9,51 min.	64	27,51 min.
Kapt. Toverud	10,32 min.	74	23,32 min.
Maj. Jansen	9,47 min.	91	14,17 min.
2. Pi-troppen	56,39 min.		119,39 min.
Fnr. Davies	10,00 min.	63	28,30 min.
Oksnes	12,46 min.	88	18,46 min.
Andersen	12,30 min.	69	28,00 min.
Spjelkavik	10,23 min.	80	20,23 min.
Lund	11,00 min.	74	24,00 min.
3. Str/Stkp	46,58 min.		133,58
Sæter	9,45 min.	71	33,08
Eliasson	10,37 min.	75	23,07
Fnr. Pedersen	10,08 min.	54	33,08
Akselsen	10,13 min.	72	24,13
Sunde	8,09 min.	54	31,09
4. SbTr			142,48
5. KpSt/B			148,46
6. KpSt/A			149,00
7. MekTr			163,55
8. Tr1/B			182,06

Slapp deltagelse i St Kp-mesterskapet

Det var dårlig deltagelse, men gode tider i Stabskompanime-

ster-skapet i terrengløp. Til sammen møtte bare 12 stykker

opp til 1-offs forbauselse og fortvilelse, da løpet samtidig

skulle være uttakingsløp for UNIFIL-mesterskapet. Likevel stilte det ikke en eneste Löper fra kp A, B eller C

Premievinnerne i Stabskompani-mesterskapet i terrengløp. Sittende foran Ingolf Johnsen (til venstre) og Asbjørn Stulen. Stående premievinnerne i Klasse I i premiekarakter, med førstepremievinner Svein Olav Lund ytterst til venstre.

Fotball tap mot Irishbatt

NORBATT tapte 2-1 mot IRISHBATT i en utsatt fotball-finale fra 4. UNIFIL-kontingent.

Kampen gikk på banen i Nahariya. NORBATT ledet 1-0 ved pause etter et glimrende straffe-

skudd av Moen på PXen i Ebel-Saqi.

NORBATT hadde faktisk mesteparten av spillet i kampen og spilte bra, sier 1-off Toverud. Det forhindret imidlertid ikke at

irerne fikk to mål mer enn vi hadde ønsket.

Kampen ble glimrende dømt av liaisonoffiser, Lt. Ingolf Johnsen.

MAINTCOY SLO NORBATT I UNIFIL-STAFETTEN!

NORMAINTCOY slo NORBATT i UNIFIL-stafetten i Tibnine 2. august, i en konkurrans hvor nordmennene forøvrig ikke rakk opp på medaljeplass.

Stafetten ble vunnet av Irishbatt

på fjerdeplass NORMAINTCOY, NORBATT til UNIFIL-stafetten med 29.43

NORBATT kom helt ned på 7. plass (av 9 lag) med tiden 31.25. Som omtalt annet sted på sportssidene var det dårlig oppslutning om uttakingsløpet i Dutchbatt.

Resultater: 1) Irishbatt, 2) Frenchlogoy, 3) Senbatt, 4) Normaintcoy 5) Ghanbatt, 6) Fijibatt, 7) Norbatt, 8) Frenchengoy, 9) Dutchbatt.

Pi-troppen er en gjeng tøffe karer, og pi-troppsjef Lt. Victor Aspelund bevisste i sommer at han er den hardesteblant de harde: hjemme på leave tok han 5-Kamp-merket i gull -for første gang i NORBATTs historie.

SKARPSKYTTER I KRIG MOT KARIUS OG BAKTUS

Få nordmenn har formodentlig gitt større bidrag til den ekteskapelige lykke hos Sør-Libanons ungdom enn NORBATTs tannlege, kaptein Arild Birkeland. Et hvitt smil er en forutsetning for at jentene skal få seg en ektemann i disse strøk av kloden. Ser tennene for svarte og feie ut, er det Birkeland som får besök av den gifteferdige — selvagt behörig ledsaget av anstands-dame — med höflig anmodning om å böte på skadene.

— Cirka en fjerdedel av pasientene mine er sivile. Resten er soldater fra NORBATT og GHANBATT, sier Birkeland.

— Hos sivile pasienter er det mest tale om akuttbehandling, i praksis tannuttrekning. Men på yngre og ugjifte gjør jeg så godt jeg kan for at smilet utad skal se perfekt ut, særlig for jentene. Det hender ofte at de kommer for å «fikse smilet», og ikke er så nøyne med hvordan det står til lenger bak i tanngarden. Det er mitt beskjedne «Kirsten Giftekniv» — bidraguher nede, skulle jeg tro.

Siden Birkeland kom ned for 13 måneder siden, har han hatt cirka 1300 pasienter, eller 9–10 pasienter pr. dag.

FELTUTSTYR

— Det er noe mindre enn i en privatpraksis i Norge. Her nede har jeg feltutstyr. Det er ikke så moderne og effektivt som det utstyret som brukes hjemme i det sivile i Norge idag.

Tannlegetjenesten i NORBATT yter alt ordinaert tannlegearbeid for oss som er i UNIFIL, unntatt innsetting av krone/bro/gebiss. Det krever adgang til tanntekniker, og det har vi ikke. Men Forsvarets Sanitet bekoster nye tenner på deg hvis så galt skulle skje at du f. eks. får dem slått ut i tjenesten — men det må gjøres hjemme, etter dimmisjon fra UNIFIL.

Det er neppe tvil om at de to norske tannlegene i Sør-Libanon — Birkeland og hans kollega i Naqoura — er de mest sökte tannleger her nede. De lokale tannlegene er dyre, UNIFILs er gratis.

Som regel går tannlegetjenesten udramatisk for seg. Men Birkeland glemmer ikke denne historien:

— En soldat i NORBATT hadde to fortener på stift. Under et skikkelig angrep av jalla-mage forsant löstenene ned i latrinen under et spy-sjau. Stakkaren ringte meg og var fortvilet: han

Tannlege, kaptein Arild Birkeland fra Stavanger og tannlegeassistent Svein Soldal fra Tysnes er her i sving med å fikse tyggeredskapen til en av jentene i Norbatt AO.

skulle møte forloveden på Fornebu og fryktet hun ville slå opp hvis han stilte opp tannlaus. Jeg la på en provisorisk bro med plastikkroner som holdt til han kom hjem, og dermed var forlovelsen reddet»

Viktig med tannhygiene

vaer ekstra nøyne med munnhygiene — næn så lenge du er i UNIFIL — tjener nestel! På grunn av varmen drikker de fleste her nede meget mer cola, brus og juice enn man gjør hjemme.

Det sliter hardt på tennene.

— Jeg har sett rekap'er som har kommet ned med brukbar tannsta-

tus og reiser hjem igjen med rent totalhavariet av en tanngard, sier Birkeland.

— Harde vakter, uregelmessig tjeneste, mye brus, lite vann, sjeldent tannpuss — alt bryter ned. Så her — i større grad enn hjemme, faktisk — har du mye igjen for å stelle tennene ordentlig, sier Birkeland.

det kunne ha blitt en tragedie

Den 2. juli kunne ha blitt en tragediens dag i Naqoura, men ble det heldigvis ikke. Og litt hell skal man jo ha.

Det italienske helikopteret letter for ambulanseoppdrag. Ombord

er tre italienske flygere og lege og sykepleier fra Medcoy.

En liten gutt er syk og skal hentes til behandling i Naqoura, ved det norske feltsykehuset. Itali-

enerne følger kjent prosedyre, svinger ut over Middelhavet innen de brekker av mot land og suser inn over skogkledt område.

Kort tid etter smarer det i et

Kaptein, dr. Ranveig Fjaer og lt. Ingeborg Svarstad poserer foran helikopteret de ble beskutt i, sammen med helikopterpiloten Carlo Pontario og Italair - besetningen.

maskingevaer, og et skarpt smell i helikopteret varsler at her er det treff. Flykapteinen tar helikopteret inn for landing i Frenchlog. Han kan ikke ane hvor skuddet har truffet, og kan ikke ta noen sjanser. Lettet ser de ombordværende at skuddet traff landingsmeien, gikk gjennom den og en tynn aluminiumsfinne innen det smalt gjennom bunnene.

Hadde skuddet ikke blitt bremset opp slik, eller det hadde truffet en meter lengere bak, ville bensintanken blitt gjennomhullet. Flakken var at ingen i kabinen ble truffet. Et skudd i roteren kunne og ha fått katastrofale følger.

Nå gikk altså alt bra denne gangen. Verd å merke seg er de skyteglades suverene forakt for Røde Kors – merkene som tydelig er påmalt helikopteret. Protester ble sendt både til PLO og Haddad. Italienerne klappet stålplast i hullet og var kort tid etter i luften igjen. De norske sanitetsfolkene skal sannelig og ha ros for koldblodig oppførsel.

Saqi's travleste mann:

leirmesteren fra de sju hav

Ebel es Saqis mest etterspurte mann nest bataljonssjefen er utvilsomt leirmestern, fenrik Trond Östby, født i Halden, allsidig, uteselsker fra de syv blå hav, innen han fikk innkallelsen til Norbatt V. Han rakk såvidt å stikke hjemom med kofferten, legge om sjøbeinstilen og kaste seg på flyet til Sør-Libanon. Dermed var han i full gang med alle mulige og umu-

lige gjøremål i Norbatt AO såvel som Ghanbatt AO. Det blir temmelig mange kvadratkilometre å operere på. Her skal han være rørlegger og snekker, entrepenør og blikkenslager. Man fikser kjøleskap og bygger stillinger, flittig som mauren.

— Men så har jeg også fått fine karer å samarbeide med, fastslår han.

— Laget er på 18 mann som kan alt mellom himmel og jord. De kjører tusener liter vann rundt om til våre mange OP'er, de fikser med aggregater og maler skilte. På frididen har de sannelig laget egen Gaupe, riktig hyggelig samt egen bar med utendørservering. Dertil kommer vakttjenesten.

— Jeg er mest glad for at vi har fått swing på vannforsyning-

gen i Saqi, sier Östby. Og han haler oss med til en höyde bak hundetroppen, der det på et mektig fundament står tre store plasttanker, triumferende påmalt «Drikkevann». Det er viselig en triumf i disse amøbefengte og tørre områder! Ikke minst sivilbefolkingen vet å sette pris på innsatsen.

— Vannet er av prima kvalitet, det er renset og har god smak. Sjefen sjøl har prøvet det på tillitsmennene som også fant det utmerket. Sören veit om det ikke er langt bedre enn det vi kjøper på plastflaskene...

— Du har travle tider, Östby. Gleder du deg til dimmedagene?

— Ikke tale om. Jeg har søkt rekap. Her er så mye u gjort ennå. Vi skal jo i prefab, det planlegges jo en helt ny leir. Da må jo leirmesteren vaere på plassen...

— Du er vant til å klare deg sjøl. Noen antydet et visst knivoverfall nede i Sydamerika?

— Visst såren, de skar opp hele arma på meg. Men vi overlevde da, som du ser. Så får man ikke klage, sier en fornøydd leirmester som setter saerlig pris på kontaktflaten han har fått mot sivilbefolkingen i Saqi. Få kjenner deres historie bedre enn nettopp fenrik Östby.

Fenrik Trond Östby og gutta i leir – avdelingen. Fra venstre: Östby himself, fra Halden; Roy Hansen, Halden; Atle Adland, Valen; Audun Skaflestad, Naustdal; Terje Kristiansen, Melsumvik; Terje Sjömark, Svanyik; Svein E. Flagtvedt, Ulset; Ole A. Hansen, Eidsberg; Erling Nilsen, Kristiansund N. Fire mann i leirkommandoen var ute på oppdrag da bildet ble tatt: Ole T. Holth, Hamar; Halvard Klokkersund, Åsstrand; Vidar Røyne, Drammen; Birger Skjerve, Jessheim.

Kremmere på hjul velsignelse og plage

Når varmen er høyest og strupen tørrest dukker de opp på CPene og selger oss øl og brus til 50 cent boksen. NORBATTs utallige omreisende kremmere er både en velsignelse og en plage.

Hvor mange de er, vet ikke engang ord.off. Men de lever av oss. Og de lever ikke dårlig. Alt fra Pepsi (Coca-Cola selges ikke i arabiske land p.g.a. jødiske eierinteresser) til avanserte stereo-anlegg, fra faele vegtepper i acryl som viser det siste nadtverd og elg i solnedgang til druer - bukser og tyggegummi har de med seg i bilene.

Ofte drar kremmeren selv ut med bilen på en runde, mens sønnen på ti - tolv år setter seg på eselet og tar en annen runde. Han er minst like hard på prisen som far sin. I saerklassen blant bilkremmerne står kanskje «Klokkekemannen fra Beirut», som reiser rundt i NORBATT AO like etter lønningsdag og selger billige klokker.

Stor stidhei og mange titte - og kjøpelysne på CP 4 - SA da kramkaren Hassan Saliga fra Ferdiss kom på besøk. Fra venstre: Lagfører, fenrik Geir Tharaldsen, Grimstad; Jan Miklos Szabo, Eidsvågen; fenrik Stein - Åge Bingen, Hamar; Bjørn Vatn, Terråk, John Sørum, Bergen, fenrik Bjørn Sørensen, Kirksaeterøra og Jon Løseth, Rørvik.

“BROR MIN OG JE”

At kjenninger møter hverandre igjen i FN-tjeneste skjer rett som det er — men at to

brødre uavhengig av hverandre søker seg til FN — bataljonen og havner på samme sted er en

sjeldenhets.

Det skjedde imidlertid med

NORBATTs «bössis», børsemaker og fenrik Stein-Åge Bingen og hans bror Gunnar, i Mek-troppen begge fra Hamar.

Storebror Stein-Åge er til daglig fast ansatt som børsemaker i Åsegarden leir i Harstad, mens Gunnar jobbet på bryggeriet på Hamar og gikk på bygg- og anleggslinjen på Hamar Yrkesskole før de dro til Sør-Libanon.

— Vi visste ikke om at vi hadde søkt nedover begge to før vi tilfeldigvis snakket sammen om det på telefonen. Senere fikk vi gjennom mor vite at begge var tatt ut til FN-tjeneste, sier fenrik Bingen.

Fenriken er fornøyd etter seks måneders tjeneste, men Gunnar vil gjerne ha rekapp: — Jeg skal ikke benekte at det rent økonomiske, med skatteleette og det hele, virker tiltrekkende på meg, innrømmer Gunnar.

Stein-Åge sier: — For meg er det familien som trekker hjem; Jeg har ei staselig kone og en fin guttunge på to og et havt år. Og det trekker langt mer enn Sør-Libanon.

To trauste hedmarkinger i Norbatt: brødrene Bingen, fra Hamar. Børsemaker Stein-Åge, kjent som «Ironside» i UNIFIL-språket, inspiserer AG3-ern til broder Gunnar til høyre, og finner den OK.

Ikke lett å vaere depot-mann i NORBATT:

BA OM SÅPE — FIKK SVART SKOKREM 700 par sokker KOKT i stykker!

Hvis du er av den spesielle typen som liker å ordne opp i saker og ting — sök deg rekap på depotet i NORBATT. Der møter karene de merkeligste problemer rett som det er. Eller hva synes du om vaskeriet i Beirut som bokstavelig talt kokte bort 700 par nye, grønne strömpor fra Norge? Eller om Frenchlog som i stedet for å sende 200 kanner flytende såpe til NORBATT sette 200 små flasker svart skokrem i stedet:

— Vi har våre problemer, innrømmer fenrik Sigbjörn Mehl, som er materiell-offiser og depotbestyrer i NORBATT.

— De største problemene er at vi ikke får tilstrekkelig av forbruksmateriell fra UNIFIL sentralt i Naqoura. Det gjelder kanskje spesielt såpe, vaskemidler og soppelsekker, sier Mehl.

Muligens brukernordmennene mye vaskemidler og mange soppelposer. Det er nå tross alt en god vanе vi har med oss hjemmefra. Men det er klart det merkes når Naqoura bare sender NORBATT 10 kanner flytende såpe — det er ikke mer enn stabskompaniet forbruker på en uke!

MANKO PA PUTEVAR

Et plagsomt problem i hele NORBATT V har vært mangelen på — putevar.

— Putevar er UNIFILS ansvar, og vi har ganske enkelt for liten byttereserve. Vi har ikke fått et putevar på tre måneder, og det er mange som bare har fått byttet rent putevar tre-fire ganger på den tiden de har vært her. Derimot har vi fått hundrevis av laken på automatisk tildeling.

— Det har vært klaget endel på at vasketjenesten NORBATT er dårligere enn i NORMED-COY og NORMAINTCOY. Det er depotets ansvar?

— Vi har bare vasketjeneste på strömpor, sengetøy, idretts-tøy og håndklaer og undertøy. Grunnen er at UNIFIL bare refunderer utgifter for ca 700 kilo vask i måneden. Derfor kan vi ikke drive regulær vasketjeneste på uniformer medmindre de leveres i egen pakkekk, sier Mehl.

Vasketjenesten er forøvrig også et smertensbarn. Ofte kommer ikke bilen fra Beirut til Caura med vasketøy. Rett som det er venter bilen fra depotet en hel økt i Caura, før så å returnere med 300 kilo skittens-

Fenrik Sigbjörn Mehl (til v.) og Björn Velva fra henholdsvis Rosendal og Stjördal: forsyningene av forbruksmateriell er u tilstrekkelige på enkelte områder, og utgjør depotets største problem.

tøy. Samme vaskeri har forøvrig kukt bort 700 par nye strömpor for NORBATT, så der har vi en aldri så liten erstatningssak liggende på lur.

UTAKKNEMLIG

— Det er en utakkneelig jobb stadig vekk å måtte fortelle gutta at de dessverre ikke kan få byttet det ene eller det andre, fordi vi ikke har rene saker eller nok forbruksvarer på lager. Feilen ligger hos UNIFIL sentralt.

— Hva klager vi mest over?

— Ingen tvil om det: mangelen på soppelsekker. I den varmen vi har her nede er det jo umulig å «gjemme» søpla i lengre tid, og uten soppelposer er det et ordentlig grisearbeid å fjerne avfallet også. Heldigvis har vi fått en del penger fra Norge, så vi har kunnet kjøpe inn brukbare soppelposer i Damaskus, sier Mehl.

Mehl kan fortelle i det lange og brede om pusslighetene på forsyningssiden. Som da depotet bestilte 60 blå bereter og flkk 600. Eller da man bestilte 1000 pakker servletter — og flkk ett tusen enkelte servletter. Det er bare nok til halvannen dags bruk i NORBATT.

— Det er også et stort problem at vi ligger så langt unna UNIFILs sentrale depot i Naqoura. Språket er også et problem — det har hendt at

Når alt gdr som det skal, kommer Stein Holdahl fra Oslo tilbake fra Staura med 300 kilo rent tøy i slengen. Men denne gangen var det bomtur, og Holdahl har med seg alt skittentøyet i retur.

franskmennene har snudd ryggen til oss når vi har snakket engelsk. Og at Frenchlogs befal har nektet franske soldater å hjelpe oss med å laste på bilene, sier fenrik Mehl.

Transporten kjører tur-retur månен

Punktering uten reservehjul lang ute i hattiheta, beskytning og hijacking er en del av de farer sjåførene i transportlaget blir utsatt for tjenesten. Men verst synes de at det er at de får skylda når andre kjører galt.

Fra venstre: Morten Ringdal, Oslo; Leif Edvardsen, Rörvik; Frank Authen, Mysen; Björn Röed, Sandefjord; Age Hord, Trondheim; William Karlsen, Valderøy; Ola Berg, Sndsa; kjell Skaalen, Dalen i Telemark; Johnny Sörmo, Stjordal; fenrik og NK Björn Löken, Oslo; Jostein Sandanger, Stavanger.

Hver måned kjører transportlaget i Norbatt 110 — 115000 kilometer og bruker 12–14 000 liter bensin og like meget diesel. I løpet av

en kontingent betyr det at de 25 sjåførene i transporten kjører en distanse som tilsvarer månen tur-retur — og vel så det.

Sjåførene er gode og pålitelige folk. De fleste er yrkessjåfører. Så har vi da også få uhell i transportlaget. Fram til 1. juli hadde vi 16 skademeldinger. Det

er lite, og skadenes art varierer fra punktering til totalhavari. Bare to var virkelig store skader, sier löytant Knut F. Stövern fra Kongsberg som er transportsjef.

Noen lett jobb har han og hans NK, Björn Löken, ikke. Bilparken et blitt tildels sterkt redusert etterhvert på grunn av avgivelser til andre avdelinger, og fordi mangelen på reservedeler er så stor at en lett defekt bil kan bli stående i ukesvis i påvente av en liten, men viktig, reservedel.

En stadig økning av «faste oppdrag» gjør det for såvidt lettere å disponere bilparken, men fører samtidig til mindre smidighet.

Også sjåførene kjenner problemene på kroppen av og til. Bilene som går i enklaven bruker så mange dekk at man ofte må ta risiken på å kjøre uten reservehjul — og det kan bli en tidkrevende tur hvis man er så ueheldig at man punkterer. Og det er man jo, av og til.

Transportlaget har 21 biler som de disponerer fast idag. I tillegg kommer biler som er fast avgitt til andre oppdrag, f eks postbilen. Det er forøvrig den bilen som er mest på farten i hele AO — mellom 1 000 til 1 200 km i uka kjører postsjáför Håvaldsen fra Bergen, distansen avhenger noe av om enklaven er åpen for tra-

Transportsjefen, löytant Knut Stövern, sammen med sjåførene Jan Magnar Finnstø og Morten Ringdal (til til v.).

"Punktering i Israel er verst"

— Det verste vi er utsatt for, er punktering i Israel. Vi får ikke ta med oss reservehjul dlt. Og det er lite moro å hake seg fram til en servicestasjon med et Landrover-dekk under armen, sier sjáför Kjell Skaalen. Resten av transporten samtykker.

Det ligger jo i transportguttas jobb at de kommer seg mye omkring. Så har de da også tilsvarende sjanser til å rote seg opp i problemer. Som f.eks. da transport-NK, fenrik Björn Löken, første uka i Libanon kjørte friskt og freidig gjennom sperringen ved 4-9A og rett inn i Haddad-land.

— Vi ble stanset og måtte returnere. Først da begynte de å skyte på oss, sier Löken.

Det sier litt om hvor uskyldige vi var for seks måneder siden at vaktene på 4-9A den gang ikke en gang forsøkte å stanse Löken da han kjørte inn i Haddadland. NORBATT V har lært meget siden mars.

William Karlsen fra Alesund punkterte med 5000 liter bensin i enklaven og hadde knapt om tid for å nå fram til NORBATT før Haddad stengte H-5. Lite hyggelig.

BOMTUR

Han står forøvrig også for en av de bedre bomturene i transporten: han kjørte drivstoffvognen til Staura for å tanke opp — og oppdaget ved ankomst at bensinbilen var fulltanket!

Skaalen var sjáför for ord. off og ing. off da de ble beskutt ved en feiltagelse og National Movement kom fram og bad om unnskyldning. Og så var det den gangen en transportkolonne i begynnelsen av kontingenent ikke kunne kjøre eneste kjente rute ut av Beirut fordi det var skyting. Ikke greitt å vaere førstegangsbesökende sjáför når

en skal finne alternative ruter ut av en by i borgerkrig, nei.

— Vi synes ellers vaktbelastningen er for hard. Vi er ofte trøtte bak røttet om morgenene etter en natts vaktjeneste. Og vi synes det er sårt å lese intervju med MP-sjefen i Naqoura om at det er mange trafikkuhell i UNIFIL, når vi vet at transportlaget ligger bra an. Og vi føler oss ikke bedre når «Litani» bruker et bilde der en av våre biler ble helt bevisst påkjørt ute i enklaven, som «bevis» for at det er vi som kjører villt. Saken snus jo helt på hodet, jo...

131 rekaper til «sekser'n»

Oberst Rolf Heggestad Bn – sjef: NORBATT VI

Av de cirka 650 soldatene og officerene som idag er i NORBATT V, har 131 fått rekap og kommer også til å tjenestegjøre i NORBATT VI. I tillegg kommer en del supplermannskaper som har kommet nedover i løpet av sommeren. **Omlag halvparten av personellet i NORBATT hadde søkt rekap**, sier ass. S-4, kaptein Hans Teigum, til Blue Beret.

Rekapene fordeler seg med 62 i

Stabskompaniet, 35 i Kp B og 36 i Kp A. Tallene omfatter både befal, korporaler og menige. En «rekap» er — for lesere hjemme i Norge som kanskje ikke er helt bevevd med FN-dialekten i Sør-Libanon — en soldat som har inngått ny kontrakt med FN-styrken.

Ny bataljonsledelse

Et rekogniseringsparti fra

NORBATT VI besøkte Sør-Libanon i august.

Harald Vilhelm Strand.

Sjef for stabskompaniet blir major Johan Ingulfsvann med kaptein Jon Bonsak som adm. off., Kp A major Ove J Strömberg (sjef) og kapt Roy Lund (admoff), Kp B major Erik Eggum (sjef) og kapt Arne H. Arnesen (admoff).

Forpatriet fra NORBATT VI besøkte Sør-Libanon i august og foretok rekognosering i landet. Hva har Sør-Libanon i vente for dem?

HISTORISK BARNEDÅP I MEDCOY

20. juli ble det skrevet historie i NORMEDCOY i Naqoura. For første — og eneste gang i løpet av de to og et halvt årene det norske feltsykehuset var stasjonert i Sør-Libanon — ble et barn døpt i Medcoy. Det er vel også første gang i UNIFILs historie at noe slikt finner sted. Piken, som fikk navnet Margrethe, er født i Haifa, døpt i Libanon og inntil videre bosatt i Nahariya, slik at hun må sies å ha fått en temmelig internasjonal start i livet. Men på tross av dette er Margrethe så norsk som noen, foreldrene bør her nede bare for et kortere tidsrom i forbindelse med farens FN-tjeneste. Det var nestkommanderende presseoffiser i UNIFIL, kaptein Andreas Qvale, som på grunn av rekak tok sin familie til Israel i begynnelsen av mai, og dermed sørget for at barn nummer to i familien fikk denne starten. Selve dåpsseremonien skjedde i forbindelse med den ukentlige gudstjeneste i Medcoy, og i nærvær av en stor del av de tjenestegjørende ved sykehuset fikk den vesle navnet Margrethe. Feltprest Terje Lövstad hadde ellers sin kone Brit blant fadderne.

Den nydøpte Margrethe i armene på sin mor Inger, mens en stolt far kaptein Andreas Qvale (t.v.) feltprest Terje Lövstad flankerer mor og barn.

En ekstra spiss på höytidligheten sørget UNIFILs hygienen-

offiser Freddy Helgesen for, idet han gledet forsamlingen med sin fine sangstemme, forøvrig det samme som han gjorde en rekke ganger i NORBATT IV der han var veterinaer.

tidsstund for alle som var til stede, og en handling som sto i skarp kontrast til lyden av israelske jetfly som man kunne høre under sermonen. Og Margrethe skrek ikke!

FAR OG SÖNN I FN-TJENESTE

Far Alf og sønn Ola Lysted, har trivdes godt i FN-tjenesten, men synes det skal bli fint å komme hjem igjen til høsten.

For enkelte ser det ut til at FN-tjeneste er et familieanliggende. Som for familien Lystad fra Steinkjer. Fader ALF er kaptein og NK i Stabskompaniet i NORBATT, sønnen OLA er menig soldat og radiotelegrafist i MEDCOY i Naqoura.

Nylig var Ola på avskjedsbesök hos sin far i Ebel-es-Saqi, og vi knipset hosstående bilde en sen söndagsmorgen.

— FN-tjenesten har vært en

fin personlig opple velse og erfaring, samstemmer far og sønn. Rekap har de imidlertid ikke bedt om å få.

— Det betyr ikke på noen måte at vi ikke har trivdes her nede. Derimot er det ting som trekker sterkere hjemme, sier de.

Ola er forøvrig allerede hjemme i Norge hvor han er grenader i Finnmark landforsvar når dette leses.

Vemodig siste gudstjeneste i MEDCOY

Søndag 17 august var siste gang feltprest Terje Lövstad fra Bergen kunne ta på seg prestekappen og ønske sin menighet i Medcoy velkommen til gudstjeneste. I sin preken understreket han alvoret i den FN-tjeneste som har funnet sted her i Sør-Libanon siden UNIFIL kom hit i april 1978, og ikke minst det faktum at ikke alle som har tjenestegjort i denne fredsbevarende misjon er kommet levende tilbake til sitt hjemland. Selv om Norge er blandt de heldige nasjonene i så måte — tross alt — har Medcoy mistet fire av sine under en ambulanseturkning i februar 1979. Men også på andre måter fikk denne siste gudstjenesten i regi av det norske feltsykehuset et vemodig

preg over seg. Alle visste at det bare var dager igjen til navnet Swedmedcoy var benevnelsen på leiren, slik at dette var en av de offisielle sluttstrekene som ble satt av nordmenn her i Midt-Østen.

Men vemodig var det ikke å høre gudstjenestens internasjonale innslag — Fiji-koret. Som bare våre venner fra Fiji kan, trollbandt de forsamlingen med sin fantastiske sang, selv om vel de fleste vel ikke forsto et ord av teksten. Men det var uvesentlig. Musikk er internasjonal, så kommunikasjonen mellom Fiji-gutta og det norske innslaget ved gudstjenesten var det ikke noe å si på.